

odlučivanja. Korčulani u doba nestalne centralne vlasti idu čak i dalje. Oni samostalno odlučuju o svojem državopravnom položaju. U doba, kad kopneni dalmatinski gradovi, uslijed Tvrtkove presije, kolebaju između njega i Žigmunda, Korčulani pregovaraju s Dubrovnikom, pripravnici da prihvate njihovu vlast. Interesantni su odnošaji između Korčulana i Dubrovčana. Kao što ćemo poslije vidjeti, trgovački odnosi između ta dva grada bijahu uvijek vrlo živahni, iako je dolazilo kadikad i do trgovačkih represalija između njih; politički odnosi nijesu uvijek prijateljski, stim više, što Dubrovnik nastoji podvrći sebi Korčulu. Ne znamo, čime je Dubrovnik stekao ovaj put naklonost Korčulana, kad su se pripravnici njemu podvrći. Koliko doznajemo iz izvora, pregovori se vode već u veljači g. 1389. 6. veljače odlučuje vijeće umoljenih, da se izaberu tri odbornika, koji imaju ispitati korčulanskog poslanika o njihovim namjerama i sve njihove uvjete najopreznije, a da sami još ništa ne progovore o dubrovačkim namjerama; malo vijeće uistinu odabere tri odbornika. Kako su tekli dalje pregovori, ne znamo, ali vidimo, da se u svibnju opet pregovara i sada se nalazi korčulansko poslanstvo ponovo u Dubrovniku. Trećeg svibnja imenuje malo vijeće tri plemića, koji imaju raspravljati s tim poslanstvom; vijeće umoljenih sutradan određuje, da se od Korčulana traži 300 dukata godišnje za kneza, kojega će im slati Dubrovčani.<sup>46</sup> I uistinu su pregovori uspjeli, te je još iste godine došlo između jedne i druge općine do sklapanja ugovora, o kojem nas obavještava Junije Resti u svojem ljetopisu. Korčulani se prema tome ugovoru obvezuju, da će primati za kneza jednog dubrovačkog plemića, kojeg odrede Dubrovčani po svojoj volji; on će imati četiri služitelja, a plaća, koju će korčulanska općina plaćati u tri obroka, iznositi će mu godišnje 300 zlatnih dukata; regalijske i zemljišta, koja pripadaju kneževini, pripasti će općini. Korčulanska će općina moći donositi statute u skladu sa čašću i interesima dubrovačke republike. Kad republika naoruža jednu galiju, Korčulani će biti dužni dati 20 ljudi za veslanje, a ako republika naoruža više od jedne galije, onda su dužni poslati 30 ljudi; ljudi će biti plaćeni od korčulanske općine, ali će se za hranu brinuti dubrovačka republika. Ako republici bude potrebno da pošalje vojsku iz grada i otoka u Ston, Korčulani će na svoj trošak poslati 30 ljudi; jedino, ako ih istodobno na galijama bude 30, onda će ih poslati 10. To su dosad bile korču-

<sup>46</sup> Vidi zapisnik vijeća u dubrovačkom arhivu.